

РЕШЕНИЕ

№ 138

гр. В*, 28.07.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ВОС в публично заседание на двадесет и осми юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АН- М. П-

при участието на секретаря В- В. У-
като разглежда докладваното от АН- М. П- Гражданско дело №
20221300100068 по описа за 2022 година

Постъпила е искова молба от „Ю- Б-“АД, ЕИК---, представлявано от М--В*- прокурист и П* Н** Д**- изпълнителен директор, представлявано от Адвокатско дружество" Ч**, П** и И*", БУЛСТАТ ** чрез адвокат Х** И**, САК , със съдебен адрес: гр.С*ул. "Т* у*" № * ет. 4 срещу „ЕТ В*М*-В* И.А“, ЕИК 815131351 със седалище и адрес на управление: ГР. В*, ОБЩ. ВИ*, ОБЛ. В* УЛ. П* №*, представлявано от В* Т* И.а в качеството й на едноличен търговец; и Л*. П. ИЛ., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №8; и Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф* №* с правно основание : чл. 422 от ГПК във връзка с чл.415 ГПК. във връзка с чл.430 ТЗ и 79 и чл. 86 от ЗЗД и цена на иска в общ размер на 219 996,21 лв. /двеста и деветнадесет хиляди деветстотин деветдесет и шест лева и двадесет и една стотинки/.

Поддържа се в исковата молба, че на 18.08.2005г. е сключен ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. между Б* П* Б** АД от една страна и ЕТ „В*-М*-В* И.А“, ЕИК *от друга, по силата на който Банката е предоставила на кредитополучателя сума в размер на ВОИ 160 000,00 (сто и шестдесет хиляди лева).

Кредитът бил под формата на кредитна линия, като крайният срок за ползване и погасяване на кредита е 120 /сто и двадесет/ месеца, считано от датата на откриване на заемната сметка. Съгласно чл. 1 от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., и ПРИЛОЖЕНИЕ от 18.03.2005г., неразделна част от договора, заемната сметка е открита на датата на подписване на приложението, а именно 18.03.2005г.

Кредитът съгласно чл. 2, ал. 1 от договора се усвоява по разплащателната сметка разкрита в Банката на името ЕТ „В*-М*-В* И.А“, ЕИК *.

Видно от приложеното към настоящата искова извлечение от разплащателната сметка, по банковата сметка на КРЕДИТОПОЛУЧАТЕЛЯ „Ю* Б**“ АД превежда договорените суми. С предоставяне на заемната сума по сметката на кредитополучателя банката е изпълнила изцяло задължението си по сключения договор за кредит.

С решение от 01.11.2007г., СГС вписва промяна на наименованието на дружеството от „Б*

П* Б*“ АД на „Ю* И Е* Д* Б*Я“ АД.

На 11.01.201 Зг. в Търговски регистър е вписана промяна в наименованието на дружеството от „Ю*И Е* Д* БЪЛГАРИЯ“ АД на „Ю*Б*“ АД.

Към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. били сключени съответно АНЕКС №1 от 28.03.2006г., АНЕКС № 2 от 27.12.2006г., АНЕКС № 3 от 12.03.2007г., АНЕКС № 4 от 06.07.2007г., АНЕКС № 5 от 19.03.2008г., АНЕКС № 6 от 13.08.2008г., АНЕКС № 7 от 27.04.2009г., АНЕКС № 8 от 26.03.2010г., АНЕКС № 9 от 28.04.2011 г., АНЕКС № 10 от 14.05.2012г., АНЕКС № 11 от 17.06.2013 г., АНЕКС № 12 от 13.06.2014г. и АНЕКС № 13 от 23.02.2018г., представляващи неразделна част към договора.

Съгласно чл. 1 от АНЕКС № 2 от 27.12.2006г. към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., банката увеличава размера на предоставената на кредитополучателя кредитна линия за оборотни средства със сума в размер на 100 000 лв. /сто хиляди лева/. Общият размер на предоставения кредит по ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. е в размер на 260 000 лева /двеста и шестдесет хиляди лева/.

Съгласно чл. 8а от АНЕКС № 9 към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф* № * и Л*. П. ИЛ., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* № 8, са се задължили да отговарят солидарно с кредитополучателя ЕТ „В*-М*-В* И.А“, ЕИК ***, за задълженията му относно погасяване на кредита.

Посочва се, че съгласно чл.3 от Анекс № 7 от 27.04.2009г., чл. 2 от Анекс № 8 от 26.03.20Юг., чл. 2 от Анекс № 9 от 28.04.2011 г., чл. 3.3. от Анекс № 10 от 14.05.2012г., чл. 2 от Анекс № 11 от 17.06.2013г. и чл. 1, ал. 2 от Анекс № 13 от 23.02.2018г., кредитополучателят дава своето безусловно съгласие, оправомощава и упълномощава банката служебно да преоформи съществуващите, но неплатени към момента на сключване на анексите просрочил, чрез натрупването им към редовната главница по кредита. След така извършеното преоформяне общият отпуснат кредит бил в размер на: 303 456,57лв. /триста и три хиляди четиристотин петдесет и шест лева и петдесет и седем стотинки/.

Задълженията по банковата сделка се погасявали съгласно чл. 3 от АНЕКС № 13 от 23.02.2018г. към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., а именно кредитополучателят погасява кредита на равни месечни анюитетни вноски.

По аргумент от чл. 2, ал. 1 от АНЕКС № 13 от 23.02.2018г. към договора за банков кредит, кредитополучателят дължал на банката годишна лихва, изчислена при прилагане на променлив годишен лихвен процент, който се определял като референтен лихвен процент, намален с 8.10% /осем цяло и десет стотни процентни пункта/.

При просрочие на повече от 30 дни, на която и да е дължима погасителна вноска, лихвената надбавка се увеличавала с 0,50% /нула цяло и петдесет стотни процентни пункта/, като увеличението е валидно за целия остатъчен срок на кредита, съгласно чл. 2, ал. 3 от АНЕКС № 13 от 23.02.2018г. към договора за банков кредит.

Съгласно чл. 5, ал. 1 от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., кредитополучателя дължал на банката такса одобрение в размер на 1% върху размера на кредита, но не по-малко от 200 лв. или равностойността им във валутата, посочена в чл. 1 от договора.

В изпълнение на чл. 6 от ЗМДВИП, обявено с решение на Народно събрание от 13.03.2020г., обн. ДВ, бр. 28 от 24.03.2020г., изм. И доп. ДВ, бр. 34 от 09.04.2020г., доп. ДВ, бр. 38 от 24.04.2020г., изм. И доп. ДВ, бр. 44 от 13.05.2020г., през периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. по договор за кредит, следва да не се начисляват лихви за забава и неустойки.

В тази връзка ищците са направили уточнение и подробна разбивка на дължимата се мораторна лихва за периоди, както следва:

- Мораторна лихва, дължима за периода от 21.08.2019г. до 13.03.2020г., е в размер на: 532,06 лв. /петстотин тридесет и два лева и шест стотинки/;
- Мораторна лихва, дължима за период от 14.05.2020г. до 25.01.2021 г., е в размер на: 5 408,79 лв. /пет хиляди четиристотин и осем лева и седемдесет и девет стотинки/;

По силата на чл. 21, ал. 1 от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., кредитополучателят се задължавал, преди ползване на кредита, да представи в банката застрахователна полица, прехвърлена в нейна полза, съгласно която ипотекираните и заложените вещи са застраховани в полза на банката, като при погиването или повреждането им, банката има право да се удовлетвори предпочитателно от застрахователната сума.

Кредитополучателят поел задължение да отговаря с цялото си имущество за неизпълнение на задълженията си по настоящия договор и за пълния размер на щетите, причинени на банката от неизпълнение на договора като в съгласие с чл. 23 от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., в това число и разходите по трансформацията на кредита в изцяло изискуем преди крайния му срок. Като в съгласие с чл. 9 от договора е поел задължение да поеме изцяло разноските, свързани с организиране и провеждане на принудителното изпълнение по сделката.

Длъжниците не изпълнили договорните си задължения, произтичащи от чл. 3 от АНЕКС № 13 от 23.02.2018г. към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. за заплащане на дължимите погасителни вноски по кредита. Съгласно чл. 24, подт. Г) и чл. 25, подт. В) от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., при допуснато просрочие на погасителна вноска по кредита, а именно вноска с падеж 21.08.2019г., банката обявява цялото задължение за предсрочно изискуемо, без да се прекратява действието на договора.

Длъжниците били уведомени за настъпилата предсрочна изискуемост на вземането по банковата сделка с Покана-уведомление на ЧСИ С* Н* с рег. № 898, връчена на 15.12.2020г., с Покана-уведомление на ЧСИ С* Н* с рег. № 898, връчена на 15.12.2020г., с Покана-уведомление на ЧСИ С* Н* с рег. № 898, връчена на 25.11.2020г.

На 28.01.2021г. „Ю* Б*“ АД подаде заявление за издаване на заповед за изпълнение въз основа на документ по чл. 417, т. 2 от ГПК, допускане на незабавното ѝ изпълнение и издаване на изпълнителен лист, за което са заплатени съответно на 4399,92 лв. /четири хиляди триста деветдесет и девет лева и деветдесет и две стотинки/— платена държавна такса, както и 4475,95 лв. /четири хиляди четиристотин седемдесет и пет лева и деветдесет и пет стотинки/ - адвокатско възнаграждение, и по което е образувано ч.гр.д. № 143/2021 г., по описа на ВРС. По подаденото заявление са издадени заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК, както и изпълнителен лист, по описа на ВРС срещу Кредитополучателите.

Въз основа на издадената заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ГПК от 09.03.2021г. както и изпълнителен лист от 09.03.2021г., по описа на ВРС срещу длъжниците било образувано изпълнително дело номер 374 от 2021г., по описа на ЧСИ С* Н*.

В срока по чл. 414, ал. 2 от ГПК, ЕТ „В*-М*- В* И.А“, ЕИК **, Л* ЦВ. Ц., ЕГН ***** и Л*. П. ИЛ., били възразили писмено срещу заповедта за изпълнение.

Иска се съдът да постанови решение, с което да приеме за установено със сила на пресъдено нещо по отношение на „ЕТ В*А-М*-В* И.А“, ЕИК * със седалище и адрес на управление: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №8, представлявано от В* Т* И.а в качеството ѝ на едноличен търговец, Л*. П. ИЛ., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №* и Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф** №3*, че същите имат задължение към „Ю** Б*“ АД, ЕИК: **, произтичащо от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. присъдено със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ТПК от 09.03.2021 г. както и изпълнителен лист от 09.03.2021 г., по описа на ВРС, в общ размер на 219 996,21 лв. /двеста и деветнадесет хиляди деветстотин деветдесет и шест лева и двадесет и една стотинки/, от който

главница: 192 379,83лв. (сто деветдесет и две хиляди триста седемдесет и девет лева и осемдесет и три стотинки), ведно със законна лихва от 28.01.2021 г., договорна лихва за редовен кредит: 19 732,24 лв. /деветнадесет хиляди седемстотин тридесет и два лева и двадесет и четири стотинки/ за период от 21.08.2019г. - 15.12.2020г., мораторна лихва: 532,06 лв. /петстотин тридесет и два лева и шест стотинки/ за период от 21.08.2019г. -13.03.2020г., мотаторна лихва в размер на : 5408,79 лв. /пет хиляди четиристотин и осем лева и седемдесет и девет стотинки/ за период от 14.05.2020г. - 25.01.2021 г., такси в размер на 1511,80 лв. /хиляда петстотин и единадесет лева и осемдесет стотинки/ за период от 10.09.2019г. - 25.01.2021 г., застраховки в размер на: 179,49 лв. /сто седемдесет и девет лева и четиридесет и девет стотинки/ за период от 25.09.2019г. до 25.01.2021 г., нотариални разноски в размер на 252,00 лв. /двеста петдесет и два лева/ за период от 07.01.2021 г. до 25.01.2021 г., както и реализираните в хода на ч.гр.д. № 144/2021 г., по описа на РАЙОНЕН СЪД ВИДИН, съдебно- деловодни разноски в размер на както следва: 4399,92 лв. /четири хиляди триста деветдесет и девет лева и деветдесет и две стотинки/- платена държавна такса, както и 4475,95 лв. /четири хиляди четиристотин седемдесет и пет лева и деветдесет и пет стотинки/ - адвокатско възнаграждение.

Претендират се и разноски по производството.

В срок ответниците са подали отговор, в който посочват, че предявените искове по чл.422 във връзка с чл.415 от ГПК, във връзка с чл.430 от ТЗ и чл.79 и чл.86 от ЗЗД, са допустими, но оспорват същите изцяло по основание и размер.

Прави се възражение на първо място че ищецът „Ю** Б**“ АД не е упражнил надлежно правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем.

Не се спори относно наличието на валидно облигационно отношение по силата на сключен между страните ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., съгласно който ищцовото дружество е предоставило на ответника ЕТ "В* - М* - В* И.А" кредит в размер на 160 000 лв.

С Анекс № 2 от 27.12.2006 г. към договора банката била увеличила размера на предоставената кредитна линия със сума в размер на 100 000 лева.

С Анекс № 9 от 28.04.2011 г. към цитирания договор, ответниците ЛЮДМ. ЦВ. Ц. и ЛЮДМ. П. ИЛ. се били задължили да отговарят солидарно с кредитополучателя ЕТ "В** - М* - ВЕ* И.А" за задълженията му относно погасяване на кредита.

Не се спори и относно това, че търговецът е усвоил изцяло сумата по кредита, като е извършвал плащания по него. Цитира се посоченото в ИМ, че „при допуснато просрочие на погасителна вноска по кредита, а именно вноска с падеж 21.08.2019г., банката обявява цялото задължение за предсрочно изискуемо, без да прекратява действието на договора“.

Твърди се в отговора, че обявяването на кредита за предсрочно изискуем обаче не е станало в законоустановената форма.

Банката била отправила формално съобщение за изискуемост на кредита до ответниците чрез документ, оформен като покана-уведомление по молба с вх.№ 15530/19.10.2020г. на ЧСИ С* Н*Но в тази покана-уведомление, за която ищецът твърди, че представлява изявление за обявяване на предсрочна изискуемост, се сочел единствено размерът на отпуснати кредити, без да се съдържат никакви данни относно размера на непогасените задължения, конкретизирани по отделни пера. Липсвало информация, която реално и обективно да отразява фактическото състояние на задължението. Така направеното в поканата изявление не възпроизвеждало реално съществуващи записвания по счетоводната сметка, от които може да се проследи движението на средствата по нея и да се прецени дали е настъпило основанието за обявяване на целия дълг за предсрочно изискуем, т.е. налице ли е неиздължаване и на кои конкретно месечни вноски от кредитополучателя, датите на техните падежи, както и действителния размер на вземането.

Съгласно съдебната практика - *Определение № 656/14.07.2016г. по т.д.№ 2609/2015г. на ВКС, I т.о.*, уведомлението за обявяване на предсрочната изискуемост следвало да е ясно и недвусмислено в същата степен, както и извлечението от сметка.

Налице била постоянна практика на ВКС, съгласно която извлечението от счетоводните книги, въз основа на което кредиторът-банка претендира вземане от длъжника, следва да съдържа

достатъчно информация за това вземане - данни за длъжника и кредитора, за договора за банков кредит, пораждащ вземането /размера на разрешения и усвоен кредит, крайният срок за погасяване/, за дължимия размер на кредита - главница и лихви, респ. за непогасения остатък от него, за датата на настъпилата предсрочна изискуемост, за причината за предсрочната изискуемост, като в хипотезата на непогасени вноски следва да е посочено кои вноски и при какъв падеж не са погасени.

В този смисъл била и практиката на ВКС: Определение № 461/28.06.2010?.. по ч.т.д.№ 272/2010?., ТК, II т.о.; Определение № 697/19.11.2009?.. по ч.т.д.№ 618/2009?.. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 264/07.05.2009?.. по ч.т.д.№ 210/2009?..на ВКС, ТК, I т.о.; Определение № 231/23.02.2010?.. по ч.т.д.№ 115/2010?.. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 693/16.11.2009?.. по ч.т.д.№ 731/2009?.. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 118/24.02.2009?.. по ч.т.д.№ 25/2009?.. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 364/26.04.2011?.. по ч.т.д.№ 117/2011?.. на ВКС, ТК, II т.о.; Определение № 545/11.07.2011?.. по ч.т.д.№ 373/2011г. на ВКС, ТК, II т.о.

Ответниците излагат, че предсрочната изискуемост представлява изменение на договора, което за разлика от общия принцип в *чл.20а, ал.2 от ЗЗД*, настъпва с волеизявление само на едната от страните и при наличието на две предпоставки: обективният факт на неплащането и упражненото от кредитора право да обяви кредита за предсрочно изискуем, но постигнатата в договора предварителна уговорка не поражда действие, ако банката изрично не е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, което волеизявление да е достигнало до длъжника - кредитополучател. Това тълкуване се налагало с оглед задължителната съдебна практика по прилагането на закона, прогласена с *Тълкувателно решение № 4 от 18.06.2014г. на ВКС по тълк.д.№ 4/201 Зг., ОСГТК - е т. 18, както и Решение № 64 от 09.02.2015г. по гр.д.№ 5796/2014г., IVз. о. на ВКС; Решение № 175 от 25.02.2016г. на ВКС по т.д. № 2602/2014г., II т.о., ТК и мн.др., постановени по реда на чл. 290 и сл. ГПК.*

Излага се , че според разпоредбата на *чл.60, а.1.2 от Закона за кредитните институции*, когато кредитът или отделни вноски от него не бъдат издължени на договорените дати за плащане, както и в случаите, когато кредитът бъде обявен за предсрочно изискуем поради неплащане в срок на една или повече вноски, банката може да поиска издаване на заповед за незабавно изпълнение по реда на *чл.418 от ГПК* въз основа на извлечение от счетоводните си книги. Според посочената правна норма и възприетото становище в безпротиворечивата съдебната практика на ВКС относно съдържанието на извлечението от счетоводните книги, то следва да съдържа данни за личността на длъжника и кредитора, за договора за банков кредит относим към вземането, дължимия размер на кредита, а изводите на съда по *чл.418, ал.2 от ГПК* следва да са основани на съдържанието на документа, без да се налага тълкуването му, а когато вземането е основано на настъпила предсрочна изискуемост на договор за кредит, *заявителят следва да посочи не само размера на вземането, но и останалите обстоятелства, които го индивидуализират - размер на главницата, незаплатени вноски по кредита и кои, дължими такси, остатък от неиздължения кредит и към кой момент, кога и как е упражнено правото на банката да обяви кредита за предсрочно изискуем - Определение № 239 от 26.03.201 г. на ВКС по ч.т.д.№ 201/201 Ог., II т.о. имн. др.*

Действително с подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение кредиторът упражнява правото си да иска принудително изпълнение на непогасеното си вземане, но волеизявлението, че счита кредита за предсрочно изискуем, дори и да се съдържа в заявлението не означава, че е съобщено на длъжника, тъй като препис от него не му се връчва. Длъжникът узнава за допуснатото незабавно изпълнение едва с връчването на заповедта за изпълнение, поради което задължението за остатъка от кредита, така както е заявено, не е изискуемо към момента на подаване на заявлението. Дори с депозирането на исковата молба този порок не е отстранен, тъй като съгласно *т. 18 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014г. на ВКС по тълк. дело № 4/201 Зг., ОСГТК*, предсрочната изискуемост в хипотезата на *чл.422 от ГПК* следва да е настъпила преди подаване на заявлението по *чл.417, т.2 от ГПК*. В този смисъл ищецът би могъл да заяви в условията на евентуалност осъдителен иск, като се позове на съобщаване на изискуемостта с исковата молба, но не го е сторил, като за него остава възможността да предяви вземането си отново в отделно исково производство.

Позовавайки се на *т. 18 от Тълкувателно решение № 4/18.06.2014г. на ВКС по тълк. дело*

№ 4/201 Зг., ОСГТК и цитираната по-горе константна практика на ВКС досежно предоставяне на задължителна информация за вземането на кредитора при предсрочна изискуемост, твърдят, че вземането по Заповед за изпълнение на парично задължение от 09.03.2021г., издадена по ч.гр.д. № 143/2021г. на ВРС не било изискуемо, тъй като ответниците по настоящото дело не са били редовно уведомени от заявителя „Ю* Б*“ АД за обявяването на кредита за предсрочно изискуем.

В представената от ищеца поканено-уведомление по молба с вх.№ 15530/19.10.2020г. на ЧСИ С* Н*, не са описани нито падежа и размера на вноските, които не са заплатени, нито възнаградителната лихва и заемните такси, които са предсрочно изискуеми, а вписаната в поканата сума не съответства на тази в заявлението и в извлечението от сметка.

Твърди се, че посочената от банката възнаградителна лихва е вследствие незаконното й едностранно завишаване от страна на кредитора и прилагането от същия на нищожни клаузи от договора за кредит. Такива нищожни клаузи се съдържат както в първоначалния договор, така и в анексите към него. Тези клаузи са нищожни, тъй като са неравноправни, не са уговорени индивидуално и в тях не е определена ясно методиката, която ищецът ползва за повишаване на възнаградителната лихва.

Съгласно дадените с Тълкувателно решение № 4/18.06.2014г. на ВКС по тълк. дело № 4/201 Зг., ОСГТК разрешения, извлечението от счетоводните книги на банката по чл.417, т.2 от ГПК установява вземането, но не представлява документ, удостоверяващ, че до длъжника е достигнало волеизявлението на банката да направи кредита предсрочно изискуем. Предпоставките иочл.418 от ГПК за постановяване на незабавно изпълнение са налице, ако банката изрично е заявила, че упражнява правото си да обяви кредита за предсрочно изискуем, респ. надлежно е уведомила длъжника за обявената предсрочна изискуемост, което изявление следва да е достигнало до длъжника - кредитополучател в предходен на подаването на заявление за издаване на заповед за изпълнение момент.

В случая е налице формална поканено, която не удостоверява валидно уведомяване на длъжниците за настъпилата предсрочната изискуемост на кредита. Доколкото представлява изискуема предпоставка за обявяване на кредита за предсрочно изискуем, **изявлението за обявяване на предсрочна изискуемост следва да съдържа всички изискуеми реквизити на извлечението от счетоводните книги, като следва да е налице идентичност относно тези реквизити.**

Затова считат, че претенцията се явява неоснователна и като такава следва да бъде оставена без уважение. Същите съображения налагат извод, че не са изискуеми акцесорните вземания за обезщетение за неизпълнение на задължението за плащане на главницата в срок, вкл. и претенцията за присъждане на наказателна лихва.

II. Дължимите суми по сключения ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., били изчислени **неточно и въз основа на нищожни клаузи, съдържащи се както в първоначалния договор и в анексите към него, така и в Общите условия на банката.**

Нищожността се основава на неравноправни клаузи, които не са уговорени индивидуално и в тях не е определена ясно методиката за изчисление.

Като се вземе предвид предметът на ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г.; дължимата сума по него към датата на сключване на Анекс № 9 към него/ - която сума към 28.04.2011г. не надвишава посочената в чл.4, ал1, т.1 от ЗПК/в сила от 12.05.2010г./ и обстоятелството, че съдлъжниците - физическите лица нямат никакви професионални и функционални връзки с кредитополучателя, не участват в управлението на едноличния търговец и нямат мажоритарно участие във ЕТ "В* - М* - В*И.А ", е приложима защитата на ЗЗП.

В случая е приложима защитата, предвидена в ЗЗП. От персоналният обхват на тази защита се ползват потребителите, като легалната дефиниция на това понятие е дадена в §13, т.1 от ДР на закона. В §13а, т.9 от ДР на ЗЗП изрично е посочено, че със ЗЗП са въведени в националното ни законодателство разпоредбите на Директива 93/13/ЕИО на Съвета относно неравноправните клаузи в потребителските договори. Във връзка с преюдициални запитвания по приложението

чл.2, б"б" от Директива 93/13 е формирана практика на Съда на ЕС. Разпоредбата дефинира понятието "потребител" като всяко физическо лице, което в качеството си на страна по договорите, предмет на директивата, участва поради интереси, които са извън рамките на неговата търговска или професионална дейност. При транспониране на директивата в националното ни законодателство е дадено сходно определение на същото понятие в §13 от ДР на ЗЗП. Според него, потребител е всяко физическо лице, което придобива стоки и ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност.

С Решение № 38, постановено по т.д.№ 2754/2015 г. на ВКС, ТК по чл. 290 и сл. ГПК, след обсъждане на решения на Съда на ЕС по тълкуването и прилагането на отделни разпоредби на Директива 93/13 ЕИО на Съюза от 5.04.1993г., относно неравноправните клаузи в потребителските договори Решение по дело C-419/11 TiaXES във връзка с приложението на чл.15, §1 на Регламент 44/2001 на Съвета за компетентността, признаването и изпълнението на съдебни решения по граждански и търговски дела, е даден следния отговор на правния въпрос: "Физическо лице - съдължник по договор за банков кредит и обезпечаваш такъв, по който кредитополучателят е търговец, може да има качеството на потребител по ЗЗП и да се позовава на неравноправност на клаузи в договора за кредит, ако действа за цели извън рамките на неговата търговска или професионална дейност. Съдът извършва конкретна преценка съобразно обстоятелствата и доказателствата по делото с оглед установяване на качеството "потребител". Обезпечението на дълг на търговско дружество от физическо лице, вкл. когато последното е съдължник, не може да се приеме като дадено за цел извън и независимо от всяка търговска дейност и професия, ако това физическо лице има тесни професионални /функционални/ връзки с посоченото дружество, като например неговото управление или мажоритарно участие в същото."

В процесния случай съдължниците - физическите лица нямат никакви професионални и функционални връзки с кредитополучателя, не участват в управлението на едноличния търговец и нямат мажоритарно участие във ЕТ "В* - М* - В* И.А".

Предвид изложеното по-горе, ответниците Л* ЦВ. Ц. и Л*. П. ИЛ. са физически лица, които при сключване на Анекс № 9 от 28.04.2011г. към договора за кредит, са потребители по смисъла на § 13, т.1 от ДР на ЗЗП и се ползват от защитата на ЗЗП.

Съгласно чл.143 от ЗЗП неравноправна клауза в договор, сключен с потребител, е всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя, като позволява на търговеца да променя едностранно условията на договора въз основа на непредвидено в него основание /чл.143, т.10 от ЗЗП/

Съгласно чл.146, ал.1 от ЗЗП, включените в потребителските договори неравноправни клаузи са нищожни, освен ако са уговорени индивидуално. Следователно за да бъде нищожна конкретната клауза е необходимо тя да е неравноправна и да не е уговорена индивидуално, т.е. да е изготвена предварително и потребителят да не е имал възможност да влияе върху съдържанието ѝ. В случая не са налице и изключенията от забраните по чл.143, т.10 от ЗЗП, предвидени в чл.144 от ЗЗП относно доставката на финансови услуги, каквато е и тази предоставена с процесния договор, предвид § 13, т. 12 от ДР на ЗЗП.

От обикновен прочит на ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. и анексите към него е видно, че болшинството от клаузите са неравноправни по смисъла на чл.143, т.10 от ЗЗП и към тях не могат да се приложат изключенията на чл. 144 от ЗЗП.

Анекс № 9 към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., подписан на 28.04.2011г. не съдържа никаква информация досежно сумата, с която се задължават съдължниците.

В трайната практика на ВКС, обективирана в Решение № 180/08.02.2019г. по т.д.№ 70572018г. на ВКС, ТК, I т.о.; Решение № 188/15.12.2017г. по т.д.№ 261372016г. на ВКС, ТК, II т.о.; Решение М 111/03.11.2015г. по т.д.№ 154472014 г. на ВКС, ТК, II т.о.; Решение № 63 от П.07.2015 г. по т.д.№ 67472014г. на ВКС, II т.о., Решение N2 263724.06.2015г. по т.д.№

373472013г. на ВКС, ТК, I т.о., Решение № 55 от 03.04.2014г. по т.д.Дя 124572013 г. на ВКС, ТК I т.о., решение № 23707.07.2016г. по т.д.№ 3686714г. на ВКС, I т.о., е прието, че съдът следи служебно за наличието по делото на фактически или правни обстоятелства, обуславящи неравноправност на клаузи в потребителския договор. При констатирането на такива обстоятелства съдът, разглеждащ делото по същество е длъжен, е оглед разпоредбата на чл.8 от ГПК, да уведоми страните, че ще се произнесе по неравноправния характер на съответните клаузи.

Посочват като пример чл.3, ал.1 от договора за кредит, където е предвидено, че дължимата от кредитополучателя годишна лихва за предоставения кредит включва сбора от действащия базов лихвен процент - малки фирми /БЛПМФ/ за лева, обявен от банката и договорна лихвена надбавка в размер на 0,7 пункта. Това на практика означавало, че банката има право по всяко време на действие на договора едностранно да променя размера на приложимата лихва, като промяната на лихвения процент влиза в сила за страните от деня на приемането му.

С чл.20 от договора за кредит банката си е запазила и правото „по време на действие на настоящия договор да променя Тарифата си за такси и комисионни, които прилага по кредитните си операции. Измененията в Тарифата влизат в сила от деня на приемането им от компетентните банкови органи и са задължителни по страните по настоящия договор.“

Като си е „запазила“ горните права, практически „Ю* Б*“ АД е отпуснала кредит в размер, почти равен на сумите по предявените искиви претенции. Видно е, че на 27.12.2006г. банката е предоставила на кредитополучателя сума в размер на 260 000 лв., а към 25.01.2021 г. претендира суми на обща стойност 228 872,08 лв. Отделно се претендират разноски и лихви до окончателното издължаване. Напълно неясно какви плащания по кредита са направени от кредитополучателя в периода 14.03.2005г. - 25.01.2021г.

Възможността банката да уговори промяна на лихвения процент по конкретен кредит е предвидена в чл.58, ал.1, т.2 от ЗКИ. Разпоредбата е съобразена с обстоятелството, че обикновено банковият кредит е с дълъг срок на погасяване и последващи промени в икономическите условия, включително и протичащите инфлационни процеси могат в дългосрочна перспектива, да доведат до положение банката да е поставена в неизгодно положение, ако е уговорена фиксирана лихва, неподлежаща на изменение. Целта на разпоредбата е да избегнат неблагоприятните последици при дългосрочното кредитиране. Но същевременно, за да се гарантира равнопоставеността на субектите в гражданския оборот, с чл.58, ал.2 от ЗКИ е въведено изискването за изрично и изчерпателно определяне на разходите с договора за кредит. Тоест, те трябва да бъдат посочени в самия текст на договора, а не чрез препращане към други банкови документи, тарифа или общи условия. С процесния договор не са уговорени правилата за определяне на съответната възнаградителна лихва.

Договор за кредит, продукт ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. и сключените анекси към него, не определят по никакъв начин при какви условия ще бъде извършена промяна на базовата лихва, на таксите и комисионните, които прилага по кредитните си операции. Документи досежно едностранно извършените промени, довели и до промяна в размера на договореното задължение, не са представени - нито на кредитополучателя, нито на съдлъжниците, нито в заповедното производство, нито с процесната искова молба.

Вероятно банката било определила изменението на лихвата въз основа на обективно съществуващи специфични икономически критерии и промени, свързани с пазарните условия относими към кредитната ѝ дейност. Но банката е тази която, чрез своя ръководен орган, съобразно интереса си избира критериите и показателите, по които ще направи промяната във възнаградителната лихва. *За кредитополучателя, неразполагащ със специални знания те са неясни и не могат да му помогнат да формира представа как ще рефлектират върху паричните му задължения, произтичащи от кредитния договор.* С оглед на това клаузите по договора за кредит са неравноправни, както се твърди в отговора, съгласно чл.143, т.Ю от ЗЗП. Те били във вреда на ответниците, тъй като давали възможност за едностранно изменение на договора от страна на банката, въз основа на икономически критерии и предпоставки, които са неясни за кредитополучателя и води до неравновесие в негов ущърб, тъй като престациите на страните са в зависимост от изменение в договора, направено само от едната страна.

Предвид изложеното, посочените клаузи от договора за кредит съставлявали неравноправни клаузи по смисъла на *чл.143, т.Ю и т.12 от ЗЗП*, тъй като представлявали уговорка във вреда на ответниците, която не отговаряла на изискването за добросъвестност и водела до значително неравновесие между правата и задълженията на търговеца и потребителя на банковата услуга. Този извод се налагал от разгледаното съдържание на клаузите от договора, в които изобщо липсвали ясни указания на методиката, по която банката изчислявала базовия лихвен процент, нито били установени предпоставките за промяната му по ясен и разбираем за кредитополучателя начин.

В този смисъл било Решение № 165/02.12.2016г. на ВКС по т.д.№ 1777/2015г., I т.о., ТК; Решение № 98/25.07.2017г. по т.д.№ 535/2016г. на ВКС, ТК, I о.; Решение № 104/13.07.2017г. по т.д.№ 1936/2016г. на ВКС, ТК, I т.о. - "В самия, договор следва да бъде определена методиката за изменение на лихвения процент през периода на действие. Да бъде конкретизиран видът, количествените изражения и относителна тежест на отделните компоненти и промяната да е обвързана с обективни критерии. Ако промяната на лихвения процент е извършена при необявени предварително и невключени, като част от съдържанието на договора ясни правила, тя не отговаря на изискването за добросъвестност...". С постановените Решение № 114/27.06.2012г. по т.д.№ 119472011г. на ВКС; Решение № 51/04.04.2016г. по т.д.№ 504/2015 на ВКС; Решение № 188/09.05.2016г. по т.д.№ 178772014г. на ВКС; Решение № 26/03.04.2013 по т.д.№ 95772012г. на ВКС; Решение № 91/08.07.2015г. по т.д.№ 109772015г. на ВКС; Решение № 6/20.05.2015г. по т.д. № 2332/2014г. на ВКС; Решение № 211/06.01.2015г. по т.д.№ 1987/2014г. на ВКС; Решение № 95/13.09.2016г. по т.д.№ 240/2015г. на ВКС тази практика се подкрепя.

В клаузите на сключения договор за кредит не се съдържало ясно и разбираемо за кредитополучателя описание на начина, по който предвид настъпилите изменения в съответния финансов индекс, респ. валутен курс и др., ще се формира новият базов лихвен процент. Липсала на такава конкретна методика или формула /математически алгоритъм/, определящ трайно съотношението между изменението и изброените пазарни лихвени индекси създавала възможност Банката - кредитор произволно да променя размера на лихвите по кредита. В този смисъл, доколкото определянето на базовия лихвен процент е въз основа на методика на кредитодателя - част от вътрешните му правила, която не е публично известна и достъпна, нито станала достояние на кредитополучателя и съдължниците по настоящия договор, то клаузите, уреждащи дължимите от кредитополучателя суми за лихви и комисионни са неравнопоставени по смисъла на *чл.143, ал.1, т.Ю от ЗЗП* - допускат банката- търговец едностранно да промени условията на договора, въз основа на непредвидено в него основание.

Допълнителен аргумент в подкрепа на изложеното било, че доколкото базовият лихвен процент се формирал, както от лихвени, така и от нелихвени разходи и фактори, специфични за конкретната банка и определяни от нея, но публично недостъпни, то субективният елемент не можел да бъде изключен. При неговото наличие за стойността на лихвата не можело да се направи никаква прогноза или самостоятелни изчисления от страна на кредитополучателя, което само по себе си е в противоречие с изискването за добросъвестна търговска практика.

Поради обстоятелството, че изчислението на дължимите от ответниците суми било извършвано от ищеца именно на основата, предвидена в чл.3 от договора за кредит регламентация, се прави извод от ответниците, че и посоченият размер на дължими суми - главница, договорени лихви и такси са недължими.

Същевременно в договора за кредит и анексите към него било предвидено, че банката може едностранно да променя размера на договорната лихва, както и дължимата погасителна вноска съгласно нов променен едностранно погасителен план, които клаузи също се явяват неравноправни и на това основание и са нищожни. Неравноправна се явява и клаузата на чл.21 от договора за кредит, която предвижда едностранно начисляване на такси. Предвид това и клаузите, касаещи начина за определяне на договорната лихва се явяват нищожни, поради което и същата е недължима. Подобно е и положението, свързано с определяне на таксите, включени в цената на предоставения кредит. При недействителни клаузи за страните съществува задължение за взаимна реституция и връщане на даденото по засегната от такъв порок сделка.

Поддържа се в отговора, че липсват доказателства процесните клаузи да са уговорени

индивидуално.

В разпоредбата на *чл.146, ал.2 от ЗЗП* са посочени критериите, според които клаузи от договора не са индивидуално уговорени. Това са тези клаузи, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия. Даденото легално определение за клаузи, които не са индивидуално уговорени, се ползва с оглед на осъществяваната върху такива клауза преценка от гледна точка на техния евентуално неравноправен характер. От дефиницията на законодателя следва, по аргумент за противното, че индивидуално уговорени са клаузи, които не са били изготвени предварително или дори и да са били изготвени предварително, потребителят е могъл да изрази становище по тяхното съдържание и съответно, при достатъчно информиран избор, ги е приел. Клаузите на общите условия, към които

препраща договорът, независимо че са приети от потребителя при сключването му, поначало се считат, че не са индивидуално уговорени.

Безспорно в конкретния случай кредитополучателят, още по-малко съдлъжниците, не са могли да влияят върху съдържанието на конкретните клаузи при сключването на процесния договор за кредит.

В случая не било налице и изключението, предвидено в *чл.144, ал.3, т.1 от ЗЗП*. Съгласно този текст разпоредбите на *чл.143, т.7, т. 10 и т.12 от ЗЗП* не се прилагат по отношение на сделките с ценни книжа, финансови инструменти и други стоки или услуги, чиято цена е свързана с колебанията/измененията на борсовия курс или индекс, или с размера на лихвения процент на финансовия пазар, които са извън контрола на търговеца или доставчика на финансови услуги. Финансовите инструменти по смисъла на *чл. 4 от Закона за пазарите на финансови инструменти* са сделки свързани с прехвърлими ценни книжа, инструменти на паричния пазар, дялове на предприятия за колективно инвестиране, опции, фючърси, суапи, форуърдни лихвени споразумения и всякакви други деривативни договори, свързани с ценни книжа, с валути с лихвени проценти или с доходност, с квоти за емисии или с други деривативни инструменти, финансови индекси или финансови показатели, за които може да бъде извършен сетълмент с физическа доставка или паричен сетълмент. Към *чл.4 от ЗПФИ*, препраща и разпоредбата на *§1, т.2 от ДР от Закона за публично предлагане на ценни книжа*. Предметът на кредитния договор е предаване на определена парична сума с ясно определена в договора цел, като неговата цена е уговорената между страните възнаградителна лихва - *чл.430, ал.1 от ТЗ*. Съпоставката на договора за кредит, в качеството му на основен вид банкова сделка, с изброените в *чл.4 от ЗПФИ*, сделки показва, че той не е сделка с финансови инструменти. В този смисъл *Решение № 95 от 13.09.2016г. по т.д.№ 240/2015?.. на ВКС, Пт.о. и Решение № 384 от 29.03.2019г. по т. д. № 2520/2016?. на ВКС, Им.о.*

В случая не намирало приложение и изключението, установено с разпоредбата на *чл.144, ал.2, т.1 от ЗЗП*. Тя било приложима в хипотеза, при която са налице основателни причини за изменението цената на договора. Под основателни причини следва да се разбират такива които не зависят от волята на доставчика, като въздействие на пазара и/или държавен регулатор, но тези основателни причини следва да бъдат ясно и недвусмислено дефинирани и за тях кредитополучателят да е получил информация. Второто условие за приложение на изключението е предвидена с договора възможност за потребителя незабавно да прекрати договора. В конкретния случай е договора не било предвидена възможността кредитополучателят да прекрати договора за кредит при едностранно изменение на цената, каквато по своята същност е договорената от страните лихва.

Предвид изложеното ответниците считат, че посочените по-горе клаузи от договора за кредит са нищожни, не пораждат действие и не ги обвързват.

Изнесените в исковата молба обстоятелства не отговаряли на обективната истина по отношение определянето на лихвените проценти, сроковете и условията за погасяване на кредита - произтичащ от сключен ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. Поради това и предявеното вземане в посочения размер от ищеца, считат за неоснователно.

С оглед датата на депозиране на заявлението по чл.417, т.2 от ГПК, с настоящия отговор правят възражение срещу всички вземания за договорна и мораторни лихви за периода от сключване на договора за банков кредит 18.08.2005г. до 25.01.2018г., като погасени по давност.

От събраните по делото писмени доказателства, от преценката на становището на страните, съдът приема за установено следното от фактическа и правна страна:

По делото с исковата молба са представени ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., АНЕКС №1 от 28.03.2006г., АНЕКС № 2 от 27.12.2006г., АНЕКС № 3 от 12.03.2007г., АНЕКС № 4 от 06.07.2007г., АНЕКС № 5 от 19.03.2008г., АНЕКС № 6 от 13.08.2008г., АНЕКС № 7 от 27.04.2009г., АНЕКС № 8 от 26.03.2010г., АНЕКС № 9 от 28.04.2011г., АНЕКС № 10 от 14.05.2012г., АНЕКС № 11 от 17.06.2013г., АНЕКС № 12 от 13.06.2014г. и АНЕКС № 13 от 23.02.2018г, чиято истинност не е оспорена в срока за отговор, и същите са приобщени към доказателствения материал по делото. В законоустановените срокове, а именно отговора на исковата молба не е налице оспорване нито авторството, нито датите по договора и приложението към него.

С така приложените документи се установява съществуването на действително търговско правоотношение, породило валидни права и задължения за всички страни по банковата сделка.

Не се оспорва и се установява по делото, че банката е изпълнила задължението си за отпускане на предоставените суми. Това се установява от приложените гр. дело №68/2022г., по описа на ОС В* счетоводни документи, а също и от приетата съдебно-счетоводна експертиза.

Посредством приобщената в производството справка по чл. 366 ГПК, а също така и с оглед приетата по делото съдебно-счетоводна експертиза се установява, че размерът на неизплатеното задължение на кредитополучателите е както следва :

- **192 379,83лв. - неизплатена главница**
- **19 732,24лв. - договорна лихва за редовна главница** от 21.08.2019г. до 15.12.2020г.

Начислени 341 302,16лв. -204бр. лихва редовна главница от 21.04.2005г до 15.12.2020г Погасени 321 569,92лв. - 276 бр. лихва ред. главница от 21.04.2005г. до 31.07.2019г.

- **1511,80лв. - дължими такси** от 10.09.2019г. до 25.01.2021г.

Начислени 15 529,30лв. такси за периода от 21.05. 2009г. до 26.01.2021г.

Погасени 14 017,50лв. такси за периода от 21.05.2009г. до 30.04.2020г.

179,49лв. - дължими имуществени застраховки от 25.09.2019г. до 25.01.2021г.

Начислени 1469,44лв. застраховки за периода от 29.11.2013г. до 07.10.2020г. Погасени 1 289,95лв. застраховки за периода от 09.12.2013г. до 28.01.2019г.

- **6 088,43лв. - мораторна лихва по просрочив**

Начислена 8 896,16лв. за периода от 21.05.2010год. до 25.01.2021год.

Погасена 2 807,73лв. за периода от 13.07.2010год. до 31.07.2019год.

252,00лв. - нотариални такси

- **220143,79лв. ОБЩО** : неизплатено задължение на кредитополучателите към кредитора по данни от

регистрите на банката.

В изпълнение чл.6 от ЗМДВИП обявено с решение на НС от 13.03.2020г., през периода от 13.03.2020г. до 13.05.2020г. по договор за кредит, следва да не се начисляват лихви за забава и размерът на **мораторната лихва се променя на 5 940,85лв.** в т. ч : 532,06лв. - за периода от 21.08.2019г. до 13.03.2020г. и 5 408,79лв. за периода от 14.05.2020г. до 25.01.2021г.

ОБЩО : неизплатено задължение на кредитополучателите към кредитора , описано в исковата молба е в размер на 219 996,21лв.

Съдът кредитира заключението на експертизата като обективно и компетентно изготвено.

При така изложените факти съдът приема, че е сезиран с иск с правно основание чл.422 от ГПК във вр. с чл.124 ал.1, пр. второ от ГПК – иск за съществуване на вземането, предмет на ч.гр.дело № 143/2021 година на Видинския районен съд, за което е издаден изпълнителен лист и образувано изп.д.

Съгласно чл.154 ал.1 от ГПК всяка страна е длъжна да установи фактите, на които основава своите искания и възражения.....

В производството по чл.422 от ГПК в тежест на ищеца е да докаже наличието на правен интерес от предявяване на иска и факта, от който произтича вземането му.

Правния си интерес от предявяване на иска ищецът доказва с приложените по делото документи, от които се установява, че солидарните длъжници ЕТ“В* М*-В* И.а“ Л*. П. ИЛ. и Л*. ЦВ. Ц., са подали възражение по реда на чл.414 ал.1 от ГПК срещу издадената заповед за изпълнение по ч. гр.дело 143/2021 година на Видинския районен съд, т.е. оспорил е вземането на заявителя. Искът е предявен в едномесечния срок по чл.415 ал.1 от ГПК и е *допустим*.

Ищецът основава претенциите си на ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., съгласно който ищцовото дружество е предоставило на ответника ЕТ "В* - М* - В* И.А" кредит в размер на 160 000 лв.

С Анекс № 2 от 27.12.2006 г. към договора банката била увеличила размера на предоставената кредитна линия със сума в размер на 100 000 лева.

С Анекс № 9 от 28.04.2011 г. към цитирания договор, ответниците Л*. ЦВ. Ц. и Л*. П. ИЛ. се били задължили да отговарят солидарно с кредитополучателя ЕТ "В* - М* - В*И.А" за задълженията му относно погасяване на кредита.

Не се спори и относно това, че търговецът е усвоил изцяло сумата по кредита, като е извършвал плащания по него.

Съдът приема, че между страните са възникнали валидни облигационни отношения по договор за банков кредит, които намират правно основание в чл.430 и сл. ТЗ.

Поради неизпълнение от страна на кредитополучателя на Договор за кредит, продукт „Кредитна линия плюс за бизнес помещения“ № № BL8899 от 02.10.2007г., изразяващо се в неплащане на погасителни вноски, кредитът е станал предсрочно изискуем. Банката е изпратила уведомления за предсрочна изискуемост до длъжниците. Уведомленията до съдължниците – ответници по иска са получени от пълномощник – адв. И*Ц.а, за което са налице представени пълномощни.

Тъй като ответниците не доказали факта, че са изпълнили задължението си по договора за кредит и че са продължили плащанията на вноските по главницата и лихвите след 28.01.2019г. общият размер на неизплатеното задължение на кредитополучателят към кредитора е от 219 996,21лв. то са задължени с посочените суми, на основание чл.432, ал., пр. първо от ТЗ.

По възраженията на ответниците:

Ответниците считат, че предсрочната изискуемост по кредита не е съобщена по надлежния ред, както и че същата не е настъпила спрямо тях.

По отношение на уведомяването на ответника по делото - ЕТ „В*М*- В* И.А, ЕИК * с Покана-уведомление с вх. №15530, от 19.10.2020г. на ЧСИ С* Н* Рег №898 в регистъра на КЧСИ връчена на 15.12.2020г., същия е уведомен, чрез упълномощен представител, а именно адв. И* Ц.а, която лично е получила поканата.

По отношение на уведомяването на ответника по делото - Л.П. И., ЕГН *****, с Покана-уведомление с вх. №15530, от 19.10.2020г. на ЧСИ С* Н* Рег №898 в регистъра на КЧСИ връчена на 25.11.2020г., същия е уведомен, чрез упълномощен представител, а именно адв. И*н Ц.а, която лично е получила поканата.

По отношение на уведомяването на ответника по делото - Л* Ц* Ц., ЕГН *****, с Покана-уведомление с вх. №15530, от 19.10.2020г. на ЧСИ С* Н*, Рег №898 в регистъра на КЧСИ връчена на 25.11.2020г., същия е уведомен, чрез упълномощен представител, а именно адв. И*Ц.а, която лично е получила поканата.

Към приложените покани-уведомленията по делото е приложено и адвокатско пълномощно, с което адв. И* Ц.а е получила лично 3-те броя покани уведомления .

Видно от приложените покани-уведомления от страна на ищеца в т. III е описано точно и ясно задължението на ответниците по ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г., АНЕКС №1 от 28.03.2006г., АНЕКС № 2 от 27.12.2006г., АНЕКС № 3 от 12.03.2007г., АНЕКС № 4 от 06.07.2007г., АНЕКС № 5 от 19.03.2008г., АНЕКС № 6 от 13.08.2008г., АНЕКС № 7 от 27.04.2009г., АНЕКС № 8 от 26.03.2010г., АНЕКС № 9 от 28.04.2011г., АНЕКС № 10 от 14.05.2012г., АНЕКС № 11 от 17.06.2013г., АНЕКС № 12 от 13.06.2014г. и АНЕКС № 13 от 23.02.2018г., представляващи неразделна част към договора, датата на неиздължената вноска по кредита, както и общия размер на паричното задължение към 12.10.2020г.

В процесния случай договора за банков кредит е изключителна двустранна търговска сделка, кредитополучателя е юридическо лице, извършващо търговска дейност.

Съгласно чл. 1 от ЗЗП, той урежда защитата на потребителите, а в §13 е дадена легална дефиниция на понятието "потребител" и това е всяко физическо лице, което придобива стоки или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност, и всяко физическо лице, което като страна по договор по този закон действа извън рамките на своята търговска или професионална дейност.

От така дадената легална дефиниция личат няколко основни характеристики на „потребителя“- това е ФИЗИЧЕСКО лице, което ползва финансова услуга за лично потребление, а не за упражняваната от него търговска дейност.

Кредитополучател по ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, продукт „КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ BL8899 от 02.10.2007г. е ЕТ „В*- М*-В* И.А, ЕИК * а предоставеният кредит е във връзка с неговата професионална/служебна дейност, а именно за строеж на следния имот, който кредитополучателя ще използва за своята дейност - изготвяне на проект и за изграждане на инфраструктура /строеж на хотел/ на УПИ 5865 по кадастралния план на гр. Видин, както и за рефинансиране на два кредита в У* Б* АД.

По отношение на солидарните длъжници по договора за банков кредит и ответници по настоящето дело - ЛЮДМ. П. ИЛ., ЕГН ***** и ЛЮДМ. ЦВ. Ц., ЕГН *****, обезпечението на дълг на търговско дружество от физическо лице, вкл. когато последните са съдължници, не може да се приеме като дадено за цел извън и независимо от всяка търговска дейност или професия, ако тези физически лица имат тесни професионални /функционални/ връзки с посоченото дружество, като например неговото управление или мажоритарно участие в същото. Поради, което разпоредбите на Закона за защита на потребителите са неприложими в конкретния случай и по отношение на процесния договор за банков кредит и анекси към него.

В случая солидарните длъжници са страни по договор за банков кредит, който не касае потребителска цел, а има изцяло търговски характер, като урежда изцяло търговски отношения. В самият договор за кредит е посочена и неговата особена цел, която очевидно не е потребителска. Същевременно Л*. П. ИЛ. и Л*. ЦВ. Ц. действат в така създадите се отношения не като потребители. В този смисъл съдът намира за неоснователно позоваването на ответната страна на разпоредбите на Закона за защита на потребителите.

Относно твърдението на ответниците, че лихвения процент е увеличаван едностранно без знание на длъжника.

По аргумент от чл. 2, ал. 1 от АНЕКС № 7 от 23.02.2018г. към ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „КРЕДИТНА ЛИНИЯ ПЛЮС ЗА БИЗНЕС ПОМЕЩЕНИЯ“ № BL8899 от 02.10.2007г., кредитополучателят дължи на банката годишна лихва, изчислена при прилагане на променлив годишен лихвен процент, който се определя като референтен лихвен процент, намален с 6.50% /шест цяло и петдесет стотни процентни пункта/.

Информацията относно стойността на БЛПМФ и неговото формиране е изнесена в банковите салони, а също така - на интернет страницата й (www.postbank.bg).

В този смисъл видно от договорната разпоредба по отношение на дължимата лихва, която

по силата на чл. 20 ЗЗД има силата на закон между страните, които са я приели, в договора за банков кредит е предвиден редът за формиране и промяна на годишната лихва, начина на формиране на уговорената между страните като плаваща лихва, а именно сбора от БЛПМФ за лева плюс/ или минус договорна надбавка.

Видно от изнесената на сайта на кредитодателя- ищец информация, БЛПМФ е променлива, двукомпонентна величина, състояща се от сбора на трансферна цена на ресурса и буферна надбавка. Трансферната цена на ресурса се формира от разходите, които Банката прави при привличане на паричен ресурс, в това число: пазарните лихвени мерители - Софибор, Юрибор, Либор, рисковата премия, приложима за Банката при привличане на финансов ресурс, директните нелихвени разходи на Банката по привличания паричен ресурс - минимални задължителни резерви /МЗР/, фонд за гарантиране на влоговете в банките /ФГВБ/ и др.

Буферната надбавка: включва оценката под формата на лихвена премия на нивото на риска при най-кредитоспособните клиенти абсорбира временните пазарни сътресения в лихвените нива в размер до 0.50% /на годишна база/.

БЛП е референтна стойност, която се определя съобразно приетата методология, освен това се предвижда, че всяко изменение в БЛП се оповестява, така че всеки кредитополучател да е наясно какво е съответното изменение. На последно място е предвидено, че при промяна на БЛП се променят и вноските по кредита като по този начин се уреждат логически последиците от изменението в променливата лихва.

При просрочие на повече от 30 дни, на която и да е дължима погасителна вноска, лихвената надбавка се увеличава с 0,50% /нула цяло и петдесет стотни процентни пункта/, като увеличението е валидно за целия остатъчен срок на кредита, съгласно чл. 2, ал. 3 от АНЕКС № 13 от 23.02.2018г. към договора за банков кредит.

В този смисъл използвания при формиране на годишната лихва по кредита референтен лихвен процент е зависим от пазарните промени и в унисон с тях подлежи на промяна, поради което не става ясно, защо БЛПМФ е използван от кредитополучателя като фиксирана величина.

По силата на постигнатите договорености и при редовно погасяване на задълженията по кредита спрямо кредита се начислява лихва равна на сбора на действащият БЛПМФ, намален с 8,1% .

По възражението за погасяване по давност за вземанията за договорни и мораторни лихви за периода 18.08.2005 г. до 25.01.2018 г. съдът намира същото за неоснователно. Предмет на исковата претенция са договорни и мораторни лихви за след 2019 г. не са претендирани лихви за периода , посочен от ответниците.

Поради невнасяне на депозит от страна на ответниците за експертизата, съдът е заличил въпросите, поставени от тях.

Предвид изложеното съдът, намира исковете за основателни и доказани, поради което следва да се уважат като приеме за установено по отношение на „ЕТ В*М*-В* И.А“, ЕИК * със седалище и адрес на управление: ГР. В*, ОБЩ. В* ОБЛ. В*, УЛ. П* №*представявано от В* Т* И.а в качеството ѝ на едноличен търговец, Л*. П. ИЛ., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №8 и Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *****, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В* УЛ. К* Ф* №30, че същите имат задължение към “Ю* Б*” АД, ЕИК: * произтичащо от ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“ №0147/14.03.2005г. присъдено със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ТПК от 09.03.2021г. както и изпълнителен лист от 09.03.2021 г., по описа на ВРС, в общ размер на 219 996,21 лв. /двеста и деветнадесет хиляди деветстотин деветдесет и шест лева и двадесет и една стотинки/ , от който главница: 192 379,83лв. (сто деветдесет и две хиляди триста седемдесет и девет лева и осемдесет и три стотинки), ведно със законна лихва от 28.01.2021г., договорна лихва за редовен кредит: 19 732,24 лв. /деветнадесет хиляди седемстотин тридесет и два лева и двадесет и четири стотинки/ за период от 21.08.2019г. - 15.12.2020г., мораторна лихва: 532,06 лв. /петстотин тридесет и два лева и шест стотинки/ за период от 21.08.2019г. -13.03.2020г., мотаторна лихва в размер на : 5408,79 лв. /пет хиляди четиристотин и осем лева и седемдесет и девет стотинки/ за период от 14.05.2020г. - 25.01.2021г., такси в размер на 1511,80 лв. /хиляда петстотин и единадесет

лева и осемдесет стотинки/ за период от 10.09.2019г. - 25.01.2021г., застраховки в размер на: 179,49 лв. /сто седемдесет и девет лева и четиридесет и девет стотинки/ за период от 25.09.2019г. до 25.01.2021г., нотариални разноски в размер на 252,00 лв. /двеста петдесет и два лева/ за период от 07.01.2021г. до 25.01.2021г., както и реализираните в хода на ч.гр.д. № 144/2021 г., по описа на ВРС съдебно- деловодни разноски в размер на както следва: 4399,92 лв. /четири хиляди триста деветдесет и девет лева и деветдесет и две стотинки/- платена държавна такса, както и 4475,95 лв. /четири хиляди четиристотин седемдесет и пет лева и деветдесет и пет стотинки/ - адвокатско възнаграждение.

По разноските: Предвид уважаването на иска ищците имат право на разноски, съгласно представения от представителя им списък по чл.80 ГПК в размер на общо 4699,92 лева, от които 4399,92 за д.т. , както и 300 лева разноски за в.л.

Водим от горното, Видинският окръжен съд,

РЕШИ:

ПРИЗНАВА ЗА УСТАНОВЕНО по отношение на „ЕТ В*****-М*-В* И.А“, ЕИК ** със седалище и адрес на управление: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №* представлявано от В* Т* И.а в качеството ѝ на едноличен търговец, **ЛЮДМ. П. ИЛ., ЕГН *******, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №8 и **Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *******, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф* №*, че същите имат задължение към “Ю* Б*” АД, ЕИК: *, произтичащо от **ДОГОВОР ЗА БАНКОВ КРЕДИТ, ПРОДУКТ „БИЗНЕС КРЕДИТНА ЛИНИЯ-ПЛЮС“** №0147/14.03.2005г. присъдено със заповед за изпълнение на парично задължение въз основа на документ по чл. 417 от ТПК от 09.03.2021г. както и изпълнителен лист от 09.03.2021 г., по описа на ВРС, в общ размер на 219 996,21 лв. /двеста и деветнадесет хиляди деветстотин деветдесет и шест лева и двадесет и една стотинки/ , от който главница: 192 379,83лв. (сто деветдесет и две хиляди триста седемдесет и девет лева и осемдесет и три стотинки), ведно със законна лихва от 28.01.2021г., договорна лихва за редовен кредит: 19 732,24 лв. /деветнадесет хиляди седемстотин тридесет и два лева и двадесет и четири стотинки/ за период от 21.08.2019г. - 15.12.2020г., мораторна лихва: 532,06 лв. /петстотин тридесет и два лева и шест стотинки/ за период от 21.08.2019г. -13.03.2020г., мотаторна лихва в размер на : 5408,79 лв. /пет хиляди четиристотин и осем лева и седемдесет и девет стотинки/ за период от 14.05.2020г. - 25.01.2021г., такси в размер на 1511,80 лв. /хиляда петстотин и единадесет лева и осемдесет стотинки/ за период от 10.09.2019г. - 25.01.2021г., застраховки в размер на: 179,49 лв. /сто седемдесет и девет лева и четиридесет и девет стотинки/ за период от 25.09.2019г. до 25.01.2021г., нотариални разноски в размер на 252,00 лв. /двеста петдесет и два лева/ за период от 07.01.2021г. до 25.01.2021г., както и реализираните в хода на ч.гр.д. № 144/2021 г., по описа на ВРС, съдебно- деловодни разноски в размер на както следва: 4399,92 лв. /четири хиляди триста деветдесет и девет лева и деветдесет и две стотинки/- платена държавна такса, както и 4475,95 лв. /четири хиляди четиристотин седемдесет и пет лева и деветдесет и пет стотинки/ - адвокатско възнаграждение.

ОСЪЖДА „ЕТ В*-М*-В*А И.А“, ЕИК ** със седалище и адрес на управление: ГР. В**, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. ПЧЕЛАРСКА №8, представлявано от В* Т* И.а в качеството ѝ на едноличен търговец, **Л*. П. ИЛ., ЕГН *******, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. П* №8 и **Л*. ЦВ. Ц., ЕГН *******, с адрес: ГР. В*, ОБЩ. В*, ОБЛ. В*, УЛ. К* Ф* №30 да заплатят на “Ю** Б**я” АД, ЕИК: ** **солидарно** сумата от 4699,92 лева, от които 4399,92 за д.т. , както и 300 лева разноски за в.л.

Решението подлежи на обжалване пред САС в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Видин: _____

